

Velspilte nasjonalskatter

■ Anmeldt av Lars Flydal

lars.flydal@vl.no

22 310 414

Artisteri som selveste Ole Bull ville hevet øyenbrynene over.

Vil du smektes over «Sæterjentens søndag» enda en gang er det en fryd å lytte til Annar Follesø og Kringkastingsorkesteret på deres nye Ole Bull-plate.

Hva er vel galt med litt utagerende nasjonalromantikk? Det tåler vi, og det er der de fremtredende kvalitetene i denne musikken ligger. «I ensomme stunde» og «Sæterjentens søndag» er viktige deler av kulturarven. Sprunget ut fra Ole Bulls utvilsomme melodiske evner står de der som urokkelige nasjonalmonumenter.

Fantastisk lyd. Men denne utgivelsen gir deg mer enn rikssviskene, her får du mye nytt innsyn i Ole Bulls musikk. De to fiolinkonsertene og en spanskinspirert «Fantasi» får sin verdenspremiere på plate. Eller rettere sagt plater; Lindberg Lyd har vakt internasjonal oppmerksomhet for sine lydopptak og avanserte surround-teknikk, og med utgivelsen følger to plater. En i vanlig CD (og SACD)-format og en med Blu-ray teknologi som gir en fantastisk sur-

«Dette er en viktig utgivelse»

round-opplevelse. Bookleten som følger har en utførlig forklaring på teknikken som plasserer deg midt i orkesteret, og Bull-biograf Harald Herresthal gir en grundig presentasjon av de tre ukjente verkene.

Fengende temaer. Som fiolinkonsertene har de sine klare svakheter, Ole Bull hadde mer vel-

CD KLASSISK

Ole Bull. Fiolinkonsertene

Annar Follesø, fiolin
Kringkastingsorkesteret,
dirigert Ole Kristian Ruud
2L-067-SABD

Gir nytt innsyn i Ole Bulls musikk.

utviklede kvaliteter enn de rent kompositoriske. Mye av grunnen er selvfølgelig at han aldri lærte seg håndverket. Verkene er bygd opp av musikalske episoder der det er umulig å finne de lange linjene, de er sammenrasket av tematiske påfunn og mellomspill som aldri evner å knytte dem sammen. Men den melodiske snerten kommer igjen og igjen i serier av fengende temaer. Alt komponert med tanke på å dyrke sitt eget virtuoseri, konsertene var

faste innslag på Bulls konsertturneer. Notene til soliststemmen holdt han tett til brystet, her skulle ikke andre fiolinister boltre seg i verkene som han selv beskrev som det vanskeligste som var skrevet for fiolin.

Follesø svinger seg elegant gjennom de tekniske utfordringene og tar med seg alle de intrikate detaljene. Han har et herlig angrep og gjør musikken så sprell levende som opphavs-

Annar Follesø spiller Ole Bull bedre enn Ole Bull, mener vår anmelder.

Foto: Lindberg Lyd

mannen garantert ville elsket, selv om han muligens ville følt seg forlegen over å bli overgått. Om så er tilfelle får vi dessverre aldri vite.

Viktig. Ole Bull gjorde det aldri lett for utøveren. I første omgang var det ham selv, han skrev musikk helt opp mot yttergrensene for hva han selv kunne prestere. I sin tid var det ikke mange som gjorde ham rangen stridig, etter at Paganini døde i 1840 glitret Ole Bull som den store fiolin-virtuos.

Dette er en viktig utgivelse. Den bringer oss nytt materiale fra mannen som ga et stort skyv til både nasjonalromantikken og dikterhøvdningene Ibsen og

Bjørnson. Annar Follesø leverer et fiolinspill som sammen med Kringkastingsorkesteret danner

«Follesø svinger seg elegant gjennom de tekniske utfordringene og tar med seg alle de intrikate detaljene»

skole for tolkning av sjangeren. Og ikke minst, lydopplevelsen er så nær at du innimellom vrir deg i sofaen i redsel for å få en fiolinbue i bakhodet.